

ВИК БЕЗ ГЛАС

Дейвид Уилкерсън
19 Август 2002

В Марк 7-а глава виждаме Исус да извършва велики чудеса. Цялата драматична сцена се случва само в 5 стиха: “И като излезе пак от тирската и сидонската страни, дойде към Галилейското езеро през средата на декаполските области. И доведоха при Него един глух и заекващ човек и Му се молеха да положи ръка на него. Исус го отведе настрана от множеството, сложи пръстите Си в ушите му и като плюна, се докосна до езика му; и като погледна към небето, въздъхна и му каза: Еффата, тоест: Отвори се. И ушите му се отвориха и връзката на езика му се развърза, и той говореше ясно.” (Марк 7:31-35)

Представете си сцената. Когато Исус пристигна на брега на Декаполис, Той видя човек който беше глух и нем. Човека можеше да говори, но речта му беше неразбираема. Христос придърпа мъжа настрана, далеч от тълпата. И докато стоеше пред него, Той вкара пръстите Си в ушите му. След това Исус се изплю и докосна езика му. Каза 2 думи: „Отвори се.“ И човекът изведнъж можеше да чува и да говори ясно.

Точно преди тази сцена Исус беше освободил и демонично обладаната дъщеря на една жена. Като каза само една дума, Той изгони злия дух от момичето. Чудя се защо тези две чудеса са записани в Библията? Дали представляват просто две сцени от Господния живот на земята?

Огромното мнозинство християни вярват, че такива истории са записани в Библията, понеже те ни разкриват много. Те имат за цел да покажат Божията власт над Сатана и болестите. Имат за цел да докажат божествеността на Христос, да потвърдят, че Той беше Бог в плътта. Имат за цел и да окуражат вярата ни, да ни покажат, че Бог може да върши чудеса.

Аз вярвам, че тези истории бяха записани поради всички тези причини и поради много други. Исус ни казва, че всяка дума, която каза, идва от Отец. Той не каза, нито извърши нищо от Себе си, а само чрез водителството на Отец. Още повече, че всяко събитие от живота на Христос съдържа урок за нас, до които е дошъл края на света (виж 1 Коринтяни 10:11).

Чудото в Марк 7-а глава не се отнася само до изцерението на един мъж, който живя преди векове. Както всяко записано събитие от живота на Исус, то има специално значение за нас днес. И както притчата на Христос за скритото съкровище в полето, ние трябва да копаем и да потърсим смисъла.

Аз вярвам, че това чудо ни разкрива и ни показва безкрайната милост и състрадание на Христос към нашето поколение

От известно време ме измъчват въпроси за поколението младежи днес. Тези горящи въпроси просто ме смущават. Но аз смятам, че историята с това чудо съдържа откровение, което отговаря на много от тях.

Първо, искам да попитам кой беше човека, когото доведоха при Исус: „един глух и заекващ човек“ (Марк 7:32). Името му не ни е известно. Както и да е, аз знам кого изобразява той днес. Той изобразява онези, които „уши имат, но не чуват“ (Псалм 115:6). Разбира се, този стих се отнася до духовното състояние. Той описва състояние на духовна глухота, невъзможност да чуеш или възприемеш Божиата истина.

Силно съм впечатлен, че този глух, ням мъж е като огромната част от младежите днес. Аз мисля, че това най-вече важи за децата от християнски семейства. Много от тях като че ли просто не са в състояние да чуят или смелят Божието Слово. Аз говоря за добри деца: възпитани, послушни, а не деца, ходещи по партита. Те не се занимават с наркотици, алкохол, секс и не са безнравствени. Но пък са изключително пасивни що се отнася до Бог. През всичките ми години в служение, никога не съм виждал такава незаинтересованост относно Божите неща както в настоящото поколение.

Срещал съм много от тези духовно глухи младежи по целия свят. И в продължение на години съм се питал защо много добри млади хора, най-вече онези, които са отгледани от любящи християнски родители, остават пасивни към Исус. Те слушат осъдителни проповеди, учат ги на Евангелието на любовта, но не откликват.

Дълбоко съм наранен от това състояние сред някои от внуците ми. Те са слушали проповедите ми, виждали са ме да проповядвам със святи сълзи и с властта на Святия Дух. Но не показват видим отклик. Понякога съм си мислел: „Може би днес е деня, в който Святия дух ще разтопи тази хладкост, тази пасивност. Вероятно ще видя сълза, която ще ми даде доказателство, че Бог е докоснал това младо сърце.“

Чудил съм се: „Абсолютно глухи ли са? Или пък са отхвърлили Бог? Запушили са ушите си ли, че не могат да чуват?“ Боря се с подобни мисли, понеже знам, че това са добри деца, които не са отхвърлили Исус. Но те просто нямат страст. А Самият Христос предупреждава, че добри хора отиват в ада ако останат хладки (виж Откровение 3:16).

Виждам същото състояние сред много християнски съпрузи. Това са добри мъже, верни съпрузи, любящи бащи, отговорни са за прехраната на семействата си. Когато посещават църква със съпругите си, знам, че тези жени се молят: „Може би днес сърцето му ще се трогне.“ Но след това съпруга просто се усмихва и казва: „Това днес ми хареса. Ще отида пак с теб на църква някой ден.“ Тези мъже не отхвърлят Христос. Те не са зли, чувствени или без морал. Но ако продължават само да се възхищават от Христос, са загубени.

Имам няколко приятели, които живеят така. Те ме обичат много и биха направили всичко за мен. Понякога идват до Таймс Скуеър Чърч и винаги ме поздравяват за проповедта. Но Божието Слово никога не им влияе. Те могат да говорят за Христовата смърт, погребение и възкресение понеже са слушали тези неща много пъти. Но са пасивни. Излизат от Божието присъствие както са и дошли – непроменени.

Казвам ви, всички тези хора имат уши, но не чуват. Те са духовно глухи.

Съществува само една надежда на земята тези хора да почнат да чуват и да говорят

Единствената надежда на глухия, ням човек беше да отиде при Исус. Той трябваше да има лична среща с Него.

Нека отбележа, че този човек не беше като онези, които описва Павел: „да им гъделичкат ушите, и като отвърнат ушите си от истината“ (2 Тимотей 4:3-4). Нито пък той имаше „дух на безчувствие... и уши – да не чуват, дори и до днес“ (Римляни 11:8). Той не беше и като онези описани в Деяния 28:27: „и ушите им натегнаха, и очите си затвориха – да не би да видят с очите си и да чуят с ушите си“. Нито пък беше като онези, които присъстваха на убиването с камъни на Стефан, хора, които „запушиха ушите си“ (Деяния 7:57).

Истината е, че този искаше да чуе. Той силно желаше да бъде изцерен. Въпреки това четем: „И доведоха при Него един глух“ (Марк 7:32). Той не отиде сам при Исус, а трябваше да бъде заведен при Него. Очевидно той трябва да е знаел кой е Исус и че Той имаше сили да изцереява. Още повече, че този човек знаеше как да комуникира чрез знаци или пък чрез писане. Той можеше да се оправя. Въпреки това той никога не си направи труда да дойде при Исус сам. „Те“ трябваше да го заведат при Него.

Кои бяха „те“ в този стих? Мога само да предположа, че това бяха семейството или приятелите на този човек, хора, които бяха достатъчно загрижени за него, че да го заведат при Исус. Аз считам, че тази сцена говори много за ситуацията с младите хора днес. Те няма да отидат при Исус сами. Те трябва да бъдат заведени при Него от родителите си, приятелите си, от църквата. Както родителите на глухия човек, така и ние трябва да доведем близките си при Христос. Как, ще попитате вие? Чрез ежедневна молитва във вяра.

Помислете за това. Представете си, че родителите на този глух човек го бяха завели при Исус. Те знаеха колко много се нуждаеше сина им от лична среща с Него. В крайна сметка те не можеха да помолят сина си да чуе. Би било глупост да го помолят да чуе или пък да му се скарат, че не чува. Би било неучтиво да го обвиняват също така, понеже той не можеше да каже какво му е в сърцето.

Но много християнски родители, включително и аз, можем да сме толкова неучтиви към собствените си деца понякога. Как? Обиждаме се понеже не могат да ни кажат защо няма да отидат при Исус. Не разбираме защо не могат да облекат в думи вика на сърцето си. Истината е, че те заекват духовно.

Дори не мога да си представя колко много е повлиял света на сегашното поколение. Младите хора днес са преживели повече отколкото всяко предишно поколение. Те изпитаха ужаса на 11 Септември. Виждали са престрелки в училищата. Видяха секс скандала в Белия дом. Виждали са как видни евангелизатори бяха изобличени в грях. А сега виждат и как шефовете на корпорации са заловени в кражби, за да задоволят алчността си. Имали нещо чудно в това, че младежите ни са объркани по въпроса кой и къде е Бог в живота им?

Но няма значение как са стигнали до тук децата ни. Безсмислено е да се опитваме да си обясним защо са толкова глухи за Божието Слово, защо не могат да изразят вика на сърцето си. В крайна сметка Библията не ни казва как стигна до това състояние глухия и ням човек. Не се казва нито дума за това дали той е бил роден по този начин. Просто няма значение. Няма смисъл християнските родители да се опитват да си обяснят дали са казали или направили нещо погрешно в живота на децата си преди. Не трябва да гледаме назад, да гадаем, да изпитваме вина.

Истината е, че никой родител или близък не може да посъветва глухо дете да го чуе. Не можеш с любовта си да накараш заекващ човек да говори ясно. Това не може да се случи. Няма и пастир, съветник или младежки служител, който би могъл да убеди детето да чуе истината. Не можеш с любовта си да ги накараш да го направят, не можеш и да ги посъветваш да го направят. Те са просто глухи.

Има само едно лечение, една надежда за децата и близките ни да чуят истината. И това е личната среща със Самия Исус. „И Му се молеха да положи ръка на него.“ (Марк 7:32). Гръцката дума за молеха тук означава да умоляваш, да се молиш. Тези родители умоляваха Христос: „Моля те, Господи, докосни сина ни. Положи ръка на него.“

Какво беше първото нещо, което направи Исус когато доведоха този човек при Него?

“Исус го отведе настрана от множеството” (Марк 7:33). Христос веднага разбра какво искаше глухия човек. Той копнееше за собствено докосване, за собствено преживяване. Той нямаше да се съгласи с нещо, което „те“ бяха намерили. Той имаше нужда от собствен опит. Той искаше Исус да отпусне ушите му и да развърже езика му. И това трябваше да стане между тях двамата.

Може би ще кажеш: „Ти не разбираш. Видях как детето ми предаде сърцето си на Христос преди години. Той коленичи пред Господ и се моли. След това се върна към греха, но покаян се върна при Исус. Той все още е добър, честен и мил, но е охладнял. Изглежда Божите неща не го вълнуват. Какво стана? Защо не се предаде изцяло на Бог? Кое му пречи да се посвети напълно?“

Отговорът е, че той не е имал среща с Христос. Той е отишъл при Исус поради опита на мама и татко, или на някой приятел. Предал се е поради молбите на някой друг. Или, може би, е чул някой проповедник, който е казал толкова стряскащо послание за ада, че той се е уплашил и е избягал при Исус.

Има много причини, поради които това преживяване не е оставило траен отпечатък у детето ти. Това, което искам да кажа е, че то не е срещнало Исус само. Може да знае истината поради това, че я вижда в живота на другите християни, но самия той не е преживял Исус. Не е бил отведен настрана от тълпата и не е преживял лично докосване от Него. Откровението трябва да дойде директно от Господ.

Ако си служил на Бог повече от 10 години, нека те попитам: не е ли вярно, че можеш да погледнеш назад към времето, когато си имал свръхестествено преживяване с Исус? Той те докосна и ти го знаеше. Не получи това преживяване от някой друг. То не ти беше насадено от проповедта на някой човек. Ти преживя Христос сам. Затова си убеден в онова, което имаш в Него.

Исус знаеше, че глухия имаше нужда от този вид среща. Така че говори с човека на неговия език: с езика на жестовете. „сложи пръстите Си в ушите му и като плюна, се докосна до езика му“ (7:33). Представям си как Исус поставя пръстите Си в собствените Си уши, посочва глухия човек и казва: „Ще ти отворя ушите.“ След това изплезе език, докосна го и се изплю (вероятно понеже немите хора не могат да плюят). Той обясняваше: „Ще отрежа връзката, която държи езика ти. Ще станеш като другите.“

Можете ли да си представите какво се случваше в глухия ум на този човек? Той трябва да си е мислил: „Той говори на моя език. Не ме кара да го разбирам. Той иска да знае, че Той ме разбира! И ме отведе настрана, така че да не се притеснявам. Той знае колко съм срамежлив и не иска да ме излага. Не ми задава въпроси, нито ме обвинява. Знае точно какво преживявам. Знае, че не съм Го отхвърлил. Знае, че искам да чуя гласа Му и да говоря с Него. Знае, че сърцето ми иска да Го хвали. Но не мога да направя нищо, докато не приема чудотворното Му докосване. Той трябва да знае, че искам точно това.“

Нашият Спасител показва същото състрадание към спасените ни близки. Той няма да направи шоу с никой от тях. Помислете за това колко търпелив и грижовен беше Той със Савел от Тарс. Този известен човек беше предопределен да има чудотворна среща с Исус. Христос можеше да отиде при него по всяко време. Той можеше да го докосне, докато убиваха Стефан с камъни, пред цялата тълпа. Можеше да направи голяма работа от спасението на Савел. Но не го направи.

Вместо това Исус изчака докато Савел беше сам в пустинята и яздеше коня си „отделен от тълпата“. Точно там Той отиде при него и го докосна свръхестествено. И Савел, преименуван на Павел, разказваше историята от този ден. Исус му даде негово лично чудотворно докосване, като му отвори очите.

Не трябва да излезеш пред амвона в църквата, за да имаш среща с Исус. Той работи най-добре в скришно. Затова ни казва: „Когато се молите, отидете в скришната си стаичка, далеч от тълпата. Тогава Ме потърсете скришно, а Аз ще ви възнаградя публично.“

Насаме с този човек, Исус направи нещо съвсем необичайно

“И като погледна към небето, въздъхна” (Марк 7:34). Думата въздъхвам тук означава стенание. Очевидно направи гримаса и от сърцето Му излезе стон. Разбира се, този човек не можеше да го чуе, понеже все още беше глух. Но какъв е този стон?

Чел съм много коментари на тази сцена. Но никой от тях не потвърждава онова, което ми се струва, че ми казва Божия Дух. Убеден съм, че Исус гледаше към небето и общуваше с Отец. Той тихо плачеше в душата Си поради две неща. Първо, Той плачеше за нещо, който само Той можеше да види в този човек. И второ, Той плака поради нещо, което вижда днес, нещо затворено в сърцата на много хора, особено на младежите.

Какво видя Исус тогава и сега? Какво чуваше Той – в сърцето на онзи глух човек и в сърцата на милиони хора днес? ТОЙ ЧУВАШЕ ВИК БЕЗ ГЛАС. Това беше вик от сърце, запечатан, невъзможно да бъде изразен. Самият Христос извика с глас, който не може да бъде изразен. Той даваше глас на всички, които нямаха глас.

Помислете за всички тези нощи, през които глухия човек беше викал преди да заспи, понеже никой не го разбираше. Дори майка му и баща му не можеха да разберат какво казваше. Колко често той се опитваше да обясни как се чувстваше, но всичко, което казваше бяха болезнени, странни звуци. „Аз мога да кажа на някого какво става в душата ми. Бих извикал: „Не съм глупав. Не съм проклет. Не бягам от Бог. Просто съм объркан. Имам проблеми, но никой не може да ги чуе.“

Но Исус чу мислите на този отчаян човек. Той разбира всеки вътрешен стон, който не може да бъде изговорен. Библията казва, че нашия Господ се трогва от болестите ни. Той почувства болката от глухотата и немотата на този човек.

Аз вярвам, че Христос изразяваше болката на Отец за всеки неизговорим сърдечен вик. Той беше Бог в плът, който стенеше поради всеки сърдечен вик, който не можеше да бъде изразен: „Какво става с мен? Не съм ядосан на Бог и знам, че Исус е реален. Обичам Го и искам да Му служа, но съм объркан. Защо не мога да изразя онова, което се намира в сърцето ми?“

Аз имам 11 внуци и всеки ден се моля за всеки един от тях. В момента се моля усърдно за някои, които връщам обратно при Исус чрез ходатайствена молитва. Това са добри, послушни деца, с любящи родители. Всички те вярват в Христос и имат нежни сърца. Но виждам пасивност у тях.

Наскоро говорих с всеки от тях насаме. Казах им: „Знаеш, че се моля за теб. Знаеш, че и родителите ти се молят за теб. Знаем колко много обичаш Господ дълбоко в сърцето ти. Но защо си толкова пасивен? Никога не те чувам да говориш за Божите неща. Не знам дали четеш Библията си и дали се молиш. Моля те, кажи ми какво се случва в сърцето ти. Нещо тревожи ли те?“

Отначало те свиват рамене. След това ми казват: „Не знам, дядо. Не съм ядосан на Бог. Просто съм объркан. Не мога да го обясня.“

Тръгвам си от разговора слиян. Трябва да попитам Бог: „Какво става? Чувам вик, неясен звук, копнеж. Но те не могат да ми кажат какво е. Изглежда искат да ми кажат нещо, но не могат.“

Убеден съм, че множество младежи се намират в същото състояние. Ако можеха да обяснят вика си, той би звучал нещо като: „Виждам съм толкова лицемерие в църквата, сега го виждам и в света на бизнеса, в училищата, навсякъде. Имам проблеми с приятелката си, проблеми с приятелите си. Много ми се натрупа. Но не мога да говоря с никого. Родителите ми искат да ме чуят, но изглежда не мога да го обясня.“

Ние не чуваме този вик. Никое човешко същество не може да го чуе, нито пък да го изрази или разбере. Какво трябва да правим тогава? Ние знаем, че личните разговори не могат да изцерят глухите уши. Аз мисля, че имаме само една възможност:

Трябва да доведем близките си при Исус като прекараме време на колене

Трябва да помолим Христос да им даде лично преживяване. Трябва да ги доведем до Исус, точно както направиха родителите на този човек, за да преживеят те лично докосване: „и Му се молеха да положи ръка на него“ (Марк 7:32). Ние трябва да се молим: „Господи, заведи ги настрана. Изпрати Святия Си Дух да съживи и спечели сърцата им. Открий се на тях. Дай им лично преживяване.“

Неотдавна един млад мъж излезе напред по време на едно молитвено събрание. Той трепереше и плачеше. Каза ми, че е от щата Вашингтон и че е дошъл на службата ни по случайност. Отишъл на концерт, но си тръгнал по-рано. След това се върнал в църквата и искал да се моли. Попитах го: „Родителите ти християни ли са?“ Той каза: „Да, господине. Те се молят за мен.“

Питам те: „по случайност“ ли дойде в църквата ни този младеж? Едва ли. Той имаше собствена среща с Христос. Никой не го беше принудил или умолявал да отиде на църква. Но, без никакво съмнение, той беше доведен до Исус. Как? Убеден съм, че това се случи поради загрижените молитви на родителите му.

“И като погледна към небето, въздъхна и му каза: Еффата, тоест: Отвори се. И ушите му се отвориха и връзката на езика му се развърза, и той говореше ясно.” (Марк 7:34-35)

Исус извърши лично чудо за този човек. А първото нещо, което глухия човек чу беше гласа на Христос. Исус със сигурност му каза нещо, за да види дали той може да чува. О, как ли е говорил този човек. От устата му се изляха години от насъбрани чувства. Сега той можеше да изрази вътрешния вик, който нямаше глас допреди това.

Представям си как пада в обятията на Господ и плаче: „Исусе, Ти чу гласа на плача ми.“ (виж Псалм 5:2). Помислете за остротата и силата на Псалм 5 към изцерения човек: „Боже мой, защото на Теб се моля. ГОСПОДИ, в зори ще чуеш гласа ми, в зори ще заставам пред Теб и ще чакам.“ (5:2-3). Любовта, която този човек изпитваше към Исус вече беше лична. Той се беше срещнал с Господ.

Възлюбени, когато се молите за близките си, помнете, че Исус стана за тях. Той не въздишаше само за онзи човек в Декаполис. Той плачеше за неизговоримите, вътрешни викове на децата ви, на спасените ви близки, както и на моите. Вероятно трябва да промениш начина, по който се молиш за тях. Моли се Святия Дух да преследва, да ги привлече към Себе Си, да ги събуди за това да имат ново желание за Исус:

“Господи, вземи детето ми, спасените ми близки, отдели ги от тълпата. Изолирай ги при Теб. Докосни ги. Нека имат лично пробуждане. Направи преживяването им с Теб – дълбоко и чудотворно.“

Трябва да завърши с това предупреждение: глух ли си за Божието Слово? Затворена ли е устата ти, не е ли в състояние да говори лично за Исус? Значи си без извинение. Знаеш как да отидеш при Исус. Знаеш, че Той чува вика ти. Той те чака да се усамотиш с Него. Сега е момента да се приближиш до Него, така че и Той да се доближи до теб (виж Яков 4:8).

В Лука 18-а глава четем за човек, който отида да се моли в една църква. Той стоеше сам отзад, беше отделен от тълпата. Беше толкова отчаян, че всичко, което можеше да направи, беше да гледа в земята и да се удря в гърдите (виж Лука 18:13). Той използваше езика на знаците за да каже: „Господи, чуй вика ми. Уморен съм от празнотата ми. Имам нужда от среща с Теб. Искам да знам от опит кой си. Само Ти разбираш какво става в сърцето ми. Само Ти знаеш какво преживявам. Не мога да се моля защото съм вцепенен. Имам нужда от докосването Ти, Исусе. Имай милост към мен, бедния грешник“ (виж 18:13).

Христос му каза: „Този слезе у дома си оправдан... който смирява себе си, ще бъде възвисен.“ (18:14). Нека бъде така и с теб.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Cry Without a Voice](#) / [Вик без глас](#)